

Arrest

nr. 320 980 van 31 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

U, X, verklaarde over de Iraakse nationaliteit te beschikken, een Arabier en soenniet te zijn. U behoort tot de stam Al-Jumaylin. Uw moeder is afkomstig van de stam Al-Hadithien. U bent geboren op [...] februari 2003 in Tall Kayf, bij Mosul, in de provincie Ninewa.

U ging in Irak tot de vijfde graad naar school. Daarnaast speelde u voetbal. Uw vader was een soldaat.

Toen in 2014 de oorlog uitbrak, viseerde Daesh (Islamitische Staat) soldaten van het Iraakse leger.

U was op dat moment samen met uw vader en uw broer een week op bezoek bij uw paternale oom en grootvader in Mosulstad. Uw vader was soldaat. Daesh viel de woning van uw paternale oom binnen en ontvoerden uw vader. Eén week na zijn ontvoering reisden u, uw broer en uw moeder naar Koerdistan (Koerdische Autonome Regio of KAR), meer bepaald naar Dohuk. Familieleden langs moederskant hadden reeds Irak ontvlucht richting Turkije. In Dohuk vroegen jullie paspoorten aan. Na vier maanden verlieten jullie Koerdistan en Irak en reisden legaal met de bus naar Turkije, richting de familie van uw moeder. Eens in Turkije, informeerde uw paternale oom uw moeder dat uw vader werd gedood door Daesh.

In Turkije leerde uw moeder een man kennen waarmee zij huwde. Sindsdien weet u niet waar uw moeder zich bevindt. U verbleef ongeveer negen jaar in Turkije, eerst in de stad Bilecik en vervolgens in Eskisehir. U beschikte er over verblijfsdocumenten afgegeven door UNHCR. U ging naar school in Turkije en was werkzaam als kapper.

In 2019 wenste u uw solidariteit met betogers in Irak uit te drukken. U maakte een Instagram-account aan met de naam 'tishrin betogers'. U postte een filmpje van een vriend genaamd S.al-M. die door een rookbom werd getroffen tijdens de tishrin-betoging. Daarnaast plaatste u op uw account ook foto's van betogers die religieuze rechten eisten. Zo postte u bijna elke dag of om de twee dagen iets. Toen u zich nadien opnieuw poogde in te loggen, bleek uw pagina te zijn afgesloten. U ontving via Instagram een dreigbericht van 'Al-Hashd Al-Shaabi' met de boodschap dat men u kende en men alles over u wist en u beter geen nieuwe gelijkaardige pagina zou aanmaken.

In oktober of november van 2019 nam u deel aan een tweedaagse betoging in het centrum van Eskisehir uit solidariteit met de betogers in Irak. U vermoedt dat er sjiieten meeliepen in de betoging en dat zij zo te weten kwamen wie u was en u hierdoor ook naar het leven staan.

U besloot Turkije te verlaten op 20 juni 2022 omwille van het racisme waarmee u te maken kreeg.

U reisde illegaal met een smokkelaar vanuit Istanbul via Griekenland, Albanië, Kosovo en Servië. Vervolgens reisde u in een vrachtwagen van Servië naar België. U was in het totaal ongeveer drie weken onderweg. U arriveerde in België op 20 juli 2022, waarna u op 26 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uw maternale oom X (CG [...]; OV [...]) heeft eveneens Irak verlaten in 2014 en verbleef net zoals u in Turkije. Hij verliet Turkije ongeveer een maand na u. Hij heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend in België op 14 september 2022.

Bij terugkeer naar Irak vreest u Al-Hashd Al-Shaabi omwille van de bedreigingen die u ontving online, alsook omdat uw vader werd vermoord in Irak.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort en een UNHCR Refugee Seeker Certificate (2014) neer, alsook kopieën van volgende stukken: een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een aanvraag van vluchtelingenstatus te Turkije door uw oom Ahmed, een UNHCR Asylum Seeker Certificate van 2014, een UNHCR Asylum Seeker Certificate van 2015, een verwerping van een beschermingsverzoek door uw oom Ahmed, een elektronisch visum voor Turkije, drie foto's van een vernielde woning, drie toelatingen tot consultatie (kinesist en psycholoog) en een overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U legt toelatingen tot consultatie (kinesist en psycholoog) neer tijdens uw persoonlijk onderhoud (zie documenten). U vertelt dat u één keer om de twee weken naar de psycholoog gaat omdat u slaapproblemen en nachtmerries hebt. U verklaart dat deze consultaties een positief effect hebben op u (CGVS, p.15). Daarnaast heeft u rugklachten waarvoor u naar de kinesist gaat en pijnstillers neemt. U haalt beide elementen niet aan als een procedurele nood waarin u ondersteund wenst te worden.

U werd ingelicht dat u een pauze zou krijgen, alsook dat u extra pauzes kon vragen (CGVS, p.3). Uw persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw verklaringen en de neergelegde stukken (zie documenten in het administratief dossier) blijkt dat u in 2016 door het UNHCR als vluchteling erkend werd in Turkije (CGVS, p.12-14 e.v.). De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst en land van nationaliteit, namelijk Irak.

Hierbij dient tevens benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS dient elk asielverzoek immers op individuele basis te onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49, §1, 6° in samenlezing met artikel 57/6, 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielverzoek in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielverzoek heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek diens oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van de beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u op 7 maart 2016 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken.

Echter, u bent er, omwille van onderstaande redenen, niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging dient te koesteren.

U haalt twee verschillende motieven aan binnen het kader van uw verzoek om internationale bescherming: ten eerste verklaart u dat uw vader soldaat was en in 2014 ontvoerd en vermoord werd door Daesh in Mosul. Ten tweede koestert u een vrees voor Al-Hashd al-Shaabi omwille van de bedreigingen die zij hebben geuit als reactie op uw steun aan de betogers in Irak.

Wat enerzijds het eerste luik van uw verzoek betreft, namelijk de ontvoering en dood van uw vader, verklaart u dat uw vader zich in het huis van uw paternale grootvader bevond in Mosul, net zoals u en uw broer. In 2014 vielen leden van Daesh de woning binnen en ontvoerden uw vader. Eén week later vernamen jullie dat uw vader was overleden, zo verklaart u (CGVS, p.7-9). U vermoedt dat de inlichtingendiensten op de hoogte waren van de locatie van uw vader (CGVS, p.9). Dat uw vader als soldaat gedood werd door Daesh bij hun inval in 2014, is uiteraard zeer betreurenswaardig en zeer laakbaar te noemen; doch het CGVS kan hieruit actueel geen gegronde vrees in uw hoofd afleiden. U haalt zelf geen persoonlijke noch concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u toenertijd werd geviséerd door Daesh. U was toen maar 11 jaar oud,

u had met hen niets te maken, trok ook niet ten strijde tegen hen maar koos ervoor om met de rest van de familie naar de KAR te vluchten, en van daaruit naar Turkije te vertrekken. Op geen enkel moment, in 2014 en dus net voor uw vertrek naar de KAR, werd u persoonlijk geconfronteerd met Daesh en/of kende u problemen met deze extremistische groepering. Thans, tien jaar na de inval van Daesh blijkt de situatie waarnaar u verwijst (zie ook infra) niet meer actueel te zijn waardoor u evenmin kan aantonen, in geval van een terugkeer naar Niniwa, het slachtoffer te worden van Daesh.

Aan het tweede luik van uw verzoek, namelijk uw steun aan de betogers in Irak, uw online aanwezigheid en uw eigen deelname aan een tweedaagse betoging in Turkije, kan anderzijds geen geloof worden gehecht en wel om volgende redenen:

Allereerst wenst het CGVS te benadrukken dat u nooit eerder uw deelname aan de tweedaagse betoging in Turkije, uw politieke activiteiten op Instagram en de daaropvolgende bedreigingen door de sjiitische militie Al-Hashd Al-Shaabi heeft aangehaald in het kader van uw asielverzoek. Tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), neergeschreven in de vragenlijst van het CGVS, dd. 21 november 2022, repte u met geen woord over bovenstaande asielmotieven. Deze vaststelling is op zich al zeer frappant te noemen. Op een verzoeker om internationale bescherming rust echter de verplichting om van bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over diens verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Belgische asielinstanties.

Meer nog, u heeft niet enkel nagelaten deze elementen aan te halen tijdens de voorgaande etappes van uw asielprocedure, u heeft bij de DVZ ook actief ontkend deel te hebben genomen aan betogingen (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, ontkent u simpelweg dat deze vraag u ooit werd gesteld (CGVS, p.21). De loutere ontkenning van voorgaande verklaringen, biedt allerm minst verschoning voor de vastgestelde incoherentie. Des te meer gezien er bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd gepeild naar het verloop van uw onderhoud bij de DVZ. U gaf het volgende aan: "Ja, het was in het algemeen heel vlot verlopen. Ik heb geen probleem te melden." (CGVS, p.4). U voegt toe dat u niet kon ingaan op sommige details. Doch blijkt uit uw persoonlijk onderhoud dat uw voorgehouden deelname aan de tweedaagse protesten in Turkije bezwaarlijk als een detail kan worden aanzien.

Bij de DVZ werd u daarenboven de vraag gesteld of u ooit bedreigingen had ontvangen, waarop u eveneens negatief heeft geantwoord (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Na confrontatie op het CGVS met deze incoherentie in uw relaas, verklaart u dat u vermoedde dat de DVZ de bedreigingen die u heeft moeten doorstaan niet ernstig zou nemen omdat ze via sociale media werden geuit. U veranderde van gedacht en besloot dit alsnog aan te halen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, zo geeft u zelf aan (CGVS, p.22). Dat u enerzijds een asielverzoek indient bij de Belgische autoriteiten maar tegelijkertijd aangeeft geen vertrouwen te hebben in diezelfde asielinstanties, kan allerm minst serieus worden genomen. Indien u werkelijk een vrees koestert ten opzichte van Al-Hashd al-Shaabi, gebaseerd op posts op uw sociale media, moge men in alle redelijkheid verwachten dat u dit dan ook van bij aanvang van uw verzoek om internationale bescherming zou aanhalen. Des te meer gezien dit een cruciaal element blijkt te zijn in uw asielrelaas. Dat u dan toch op geen enkel eerder moment gewag maakte van uw problemen met Al-Hashd al-Shaabi kan u worden aangerekend en lijkt er eerder op te wijzen dat u in realiteit geen gelijkaardige problemen heeft gekend.

Daarnaast blijkt dat u niet het minste begin van bewijs kunt neerleggen omtrent uw deelname aan de betogingen in Turkije, noch aangaande uw online activiteiten (op Instagram), noch betreffende de reacties en/of dreigementen van Al-Hashd Al-Shaabi (CGVS, p.19 & p.21).

Verder wijst het CGVS op het door u aangegeven tijdstip van de betoging waaraan u deelnam in Turkije. U stelt dat die manifestatie plaatsvond in oktober of november 2019. Mocht u effectief hebben deelgenomen aan een dergelijke betoging - waaromtrent u geen enkel begin van bewijs neerlegt (zie supra) - merkt het CGVS op dat deze reeds dateert van 2019. U heeft naar eigen zeggen sinds de daaropvolgende online bedreigingen van Al-Hashd al-Shaabi niets meer vernomen van voormelde militie (CGVS, p.20-21). Ook deze vaststelling spreekt boekdelen. Indien u aldus effectief bedreigd zou zijn geweest door Al-Hashd al-Shaabi, quod non, dient vastgesteld te worden dat deze vrees niet als actueel kan worden beschouwd.

In hetzelfde verband moet tevens opgemerkt dat u aangaande die deelname aan betogingen niet aannemelijk kan maken hoe Al-Hashd al-Shaabi uw identiteit tijdens die manifestaties te weten zou zijn gekomen. Ongetwijfeld brachten die betogingen toch wel wat personen op de been, zodat de vraag zich stelt hoe/waarom u er dan net werd uitgepikt en uw identiteit werd nagegaan. U kan hiervoor geen uitleg geven. Te meer u aangaf dat uw instagrampagina - waardoor u eerder al problemen had - anoniem was, is het geheel onduidelijk op elke manier u dan in het vizier kwam (CGVS, p. 20).

Tot slot weet u ook niet veel te vertellen over die tweedaagse betoging in Eskisehir. Wie deze organiseerde, weet u niet, u noemde uzelf een 'meeloper'. Dat dan net die meeloper in het oog van de storm zou terechtkomen, doet nogmaals de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 20)

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

De door u neergelegde documenten vermogen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin om te buigen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, in kopie, zijn een aanduiding van uw nationaliteit en identiteit aan, wat in deze beslissing niet meteen betwist wordt. U legt echter in dit verband geen originelen neer. De stukken omtrent uw status en verblijf in Turkije, alsook die van uw oom Ahmed, verwijzen naar uw verblijf in Turkije, waar evenmin aan getwijfeld wordt in deze beslissing. Zoals voorgaand aangehaald dient uw vrees te worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst Irak, waardoor deze stukken de appreciatie van het CGVS niet kunnen ombuigen.

De overlijdensakte van uw vader toont louter aan dat uw vader is overleden. Echter kan dit de beoordeling van het CGVS niet wijzigen (zie supra). De drie foto's van een vernielde woning hebben geen bewijskracht aangezien niet kan worden vastgesteld, waar, wanneer, in welke omstandigheden en/of met welke bedoelingen ze werden genomen, mogelijks zelfs werden gemanipuleerd.

Uw medische stukken werden reeds bovenstaand besproken.

Bovendien wenst het CGVS op te merken dat de bewijswaarde van kopieën überhaupt zeer beperkt is, gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter ervan. Daarenboven, en niet in het minst, wijst het CGVS ook op de zeer beperkte bewijswaarde van Iraakse documenten aangezien deze heel gemakkelijk, zowel in Irak als daarbuiten, via corruptie of tegen betaling kunnen worden verkregen (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier).

Voor de volledigheid stipt het CGVS eveneens aan dat in hoofde van uw oom X (CG [...]; OV [...]) door het CGVS op 27 juni 2024 een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Moet hier ook worden opgemerkt dat hij zijn verzoek grotendeels op andere motieven baseerde dan u thans heeft aangebracht.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>), en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-Richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er

op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf, en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde onttaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiïeten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, onder de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shaya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden

beoordeeld. Dit gebied omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya.

De provincie Ninewa is ondanks een soennitisch Arabische meerderheid één van de meest etnisch diverse provincies van Irak. De controle van de provincie is verdeeld over verschillende actoren en komt niet overeen met de officiële grenzen. Formeel valt de provincie onder het gezag van de Centraal-Iraakse overheid. De districten Akre en Sheikhan worden echter door de Kurdistan Regional Government (KRG) gecontroleerd, deze laatste oefent eveneens de facto controle uit over delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdanyah. Naast De Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de Popular Mobilisation Forces (PMF), de Yekîneyên Berxwedana Sengalê (YBS/ de Yezidi militie voor de verdediging van Sinjar) en de Koerdische peshmerga zijn ook tal van andere lokale, al dan niet onafhankelijk opererende, milities actief die vaak slechts kleine delen van een gebied controleren. In oktober 2020 hebben de overheid van centraal Irak en de KRG een overeenkomst gesloten over een gemeenschappelijk bestuur van het district Sinjar. Het "Sinjar Agreement" heeft als doel het vacuüm op vlak van veiligheid en administratie dat was ontstaan in de nasleep van de heerschappij van ISIS op te vullen, gewapende groepen (zoals de PKK en PMF) op te roepen de regio te verlaten, en de terugkeer van de Yezidi-bevolking te bevorderen. Het akkoord werd tot nog toe slechts gedeeltelijk geïmplementeerd en wordt afgewezen door de groepen die het gebied de facto controleren, met name de PMF en de YBS. De situatie in het district Sinjar blijft bijgevolg gespannen, het bestuurlijke en veiligheidsvacuüm houdt aan, en de milities van de PMF ontwikkelden zich tot een economisch en politiek machtsblok. Er is een voorts een aanzienlijke fragmentatie onder de aanwezige veiligheidsactoren.

In de hele provincie Ninewa vinden veiligheidsincidenten plaats. In de periode van januari 2022 tot februari 2023 lag het totaal aantal veiligheidsincidenten waarbij burgerslachtoffers viel, laag. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het gros van de dodelijke slachtoffers die bij veiligheidsincidenten in de provincie valt, tot de strijdende partijen behoort en dat het aandeel burgerslachtoffers beperkt is. Het merendeel hiervan kwam om het leven bij gerichte moorden en ontploffingen van oude munitie of improvised explosive devices (IED's).

ISIS is nog steeds aanwezig in de provincie en gebruikt deze als hun logistieke centrum. De organisatie opereert hoofdzakelijk vanuit rurale gebieden waar de verschillende veiligheidsactoren weinig of geen invloed hebben. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van ISIS, waren er militaire grondoperaties door de PMF en ISF tegen ISIS, maar ook aanvallen van de terroristische organisatie op de ISF, de PMF en op burgers. Begin 2022 begon de Iraakse overheid met de bouw van een betonnen muur tussen het district Sinjar en Syrië om de infiltratie van ISIS-strijders tegen te gaan.

De Turkse luchtmacht voert aanvallen uit op stellingen van de Koerdische PKK en de aan hen gelieerde YBS in het district Sinjar en in het noordoosten van Ninewa dat onder de controle van de KRG staat. Naar aanleiding van de aanvallen van de Turkse strijdkrachten, stationeerden de PMF meer troepen in het district Sinjar.

Naar aanleiding van de luchtaanvallen van de Turkse strijdkrachten, stationeerden de PMF meer troepen in het district Sinjar. Uit de beschikbare informatie blijkt dat bij deze luchtaanvallen een beperkt aantal burgerslachtoffers valt.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 nog 1.168.619 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden reeds terug naar hun regio van oorsprong. Na Erbil is Ninewa de provincie waar het meeste IDP's verblijven, om en bij de 250.000 personen. De terugkeerratio voor de provincie Ninewa bedraagt momenteel 75%, wat overeenkomt met 1.9 miljoen personen. Er zijn echter nog 665.253 personen afkomstig uit Ninewa ontheemd, wat veruit het grootste aantal is over al de Iraakse provincies heen. De terugkeerratio varieert per district. Naast stabiele relocatie elders zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst; een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingssamenstelling; het gebrek aan verzoeningsinitiatieven die potentiële wraakacties dienen op te vangen; en het ontbreken van de nodige documenten worden onder meer aangehaald als obstakels voor terugkeer.

In de EUAA Guidance Note wordt aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) KwalificatieRichtlijn. Na een grondige analyse van de

beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Ninewa, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Ninewa afkomstige Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Ninewa, Irak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift, nota's en stukken

2.1. Verzoeker voert in het eerste middel de volgende schendingen aan:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

Inzake de motivering die stelt dat verzoekers vrees ten aanzien van Daesh in de provincie Niniwa niet meer actueel is, verwijst verzoeker naar landeninformatie waaruit blijkt dat het voor soennitische Arabieren tot heden moeilijk is om zich te re-integreren in die provincie en dat het leven aldaar niet houdbaar is. De Amerikaanse terugtrekking zal wellicht de verspreiding van gewapende groepen en de reikwijdte van schendingen tegen de soennitische gemeenschap vergroten. Verzoeker stelt “Gelet op het voorgaande kan niet worden ontkend dat verzoekende partij omwille van haar religieuze achtergrond en dus soennitische Arabier in combinatie met de moord op haar vader door milities zal gevisieerd worden”.

Verder stelt verzoeker inzake de betogingen en de bedreigingen via sociale media:

“Verzoekende partij ontkende deel te hebben genomen aan betogingen omdat zij de vraag interpreteerde als deelname aan betogingen in land van herkomst en dus Irak en niet Turkije. Omdat verzoekende partij nooit heeft betoogd in Irak heeft zij dus negatief op de vraag geantwoord. Wat betreft de bedreigingen via sociale media, volhardt verzoekende partij in haar verklaringen zoals afgelegd bij de CGVS. Zij ging er verkeerdelijk

van uit dat de bedreigingen via sociale media niet ernstig zouden genomen worden door de Belgische autoriteiten en dus had zij dit element achtergelaten: [...]

Het is niet dat verzoekende partij geen vertrouwen had in de Belgische autoriteiten, maar zij was aanvankelijk niet overtuigd dat deze bedreigingen ernstig genoeg zouden genomen worden gezien het algemeen denkbeeld rond sociale media. Daarnaast bleef verzoekende partij herhaadelijk onderbroken met de mededeling dat zij de kans zou krijgen bij het volgend -lees CGVS gehoor- om alle details uit de doeken te doen. Zij heeft dan ook gewacht tot het groot onderhoud om al haar problemen die zij gekend heeft in zowel haar thuisland als Turkije toe te lichten. Gelet op het ijtempo waarin de kleine onderhouds verlopen, hoeft het dan ook niet te verbazen dat zich vaak misverstanden of omissies voordoen en is het niet zo dat verzoekende partij een geheel ander relaas heeft neergezet.”

In het tweede middel voert verzoeker de volgende schendingen aan:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker stelt:

“II.2.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij zich op een veilige manier zou kunnen vestigen in noord Irak – quod certe non.

II.2.2. Verzoekende partij kan zich nergens in Irak op een veilige manier vestigen. Verwerende partij erkent dat Irak steeds erg gevaarlijk is, dat er nog maandelijks doden en gewonden vallen. Verzoekende partij loopt een objectief risico op onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar Irak. II.2.3 UNHCR stelt dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, het niet vereist is dat de asielzoeker individueel, persoonlijk geïdentificeerd wordt : [...]

Het feit dat een groot aantal personen zich in een zelfde situatie bevinden doet geen afbreuk aan de gegrondheid van de individuele vrees, maar kan deze juist kracht bijzetten. In deze zin stelt UNHCR: [...]

Het feit dat het asielrelaas van verzoeker in twijfel getrokken wordt, ontslaat de asielinstanties niet van hun taak te onderzoeken of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van de asielzoeker: [...]

II.2.4. Het UNHCR stelt dat het gehele land – direct of indirect- getroffen is door het geweld, en dat mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Echter, verwerende partij blijkt dus de UNHCR guidelines volledig naast zich neer te leggen.

Uit verschillende artikelen blijkt dat Irak tot heden in een toestand van een gewapend conflict verkeert. Zo laat het meest recent COI Focus rapport het volgende gelden : [...]

Verwerende partij kan moeilijk blijven volharden dat het Irak thans aan de internationale veiligheidsvoorwaarden zou voldoen om verzoekende partij terug te sturen naar dat gebied.

De situatie in heel Irak is thans bijzonder onveilig en onstabiel en het is onmogelijk voor verzoekende partijen terug te keren naar hun land van herkomst zonder een ernstig risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van het vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

In het licht van al het voorgaande, meent verzoekende partij dan ook dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.”

2.2. Verweerder brengt op basis van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet op 16 december 2024 via een aanvullende nota aanvullende landeninformatie bij middels URL-verwijzingen.

2.3. Verzoeker brengt via een aanvullende nota van 17 december 2024 een attest bij van het CAW Antwerpen Boysproject. Het attest van het CAW dateert van 24 oktober 2024.

Beoordeling

1.

2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de onderlinge verwevenheid worden de twee aangevoerde middelen samen behandeld.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker breng middels een aanvullende nota van 17 december 2024 een attest bij van het CAW Antwerpen Boysproject van 24 oktober 2024.

Artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”*

Het attest van het CAW Antwerpen Boysproject maakt melding van verzoekers aanwezigheid tijdens de groepswerking en individuele gesprekken waaruit een interesse zou blijken voor seksuele contacten met

(trans)jongeren. Volgens verzoeker betreft de worsteling met zijn geaardheid een belangrijk element en heeft hij hier eerder niet over gesproken wegens het grote taboe dat erop rust.

De aangebrachte vrees voor vervolging ingevolge zijn voorgehouden geaardheid, kan echter niet worden aanzien als een 'nieuw element' in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het aanbrengen van totaal nieuwe gegevens die niet als 'nieuw element' kunnen worden aanzien, die in wezen een nieuwe grond voor vervolging betreffen en die – door toedoen van verzoeker – aldus niet door het CGVS konden worden onderzocht en beoordeeld tijdens de administratieve behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zou er immers toe kunnen leiden dat de Raad bij gebrek aan onderzoeksbevoegdheid telkenmale verplicht zou zijn om de bestreden beslissing te vernietigen wanneer een verzoeker om internationale bescherming een nieuwe vrees en een nieuwe vervolgingsgrond aanbrengt in het kader van diens beroepsprocedure.

Gelet op het voorgaande wordt verzoekers aanvullende nota van 17 december 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten geweerd voor zover deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde vrees voor vervolging ingevolge verzoekers vermeende geaardheid.

5. De bestreden beslissing stelt:

*“Wat enerzijds **het eerste luik van uw verzoek betreft, namelijk de ontvoering en dood van uw vader**, verklaart u dat uw vader zich in het huis van uw paternale grootvader bevond in Mosul, net zoals u en uw broer. In 2014 vielen leden van Daesh de woning binnen en ontvoerden uw vader. Eén week later vernamen jullie dat uw vader was overleden, zo verklaart u (CGVS, p.7-9). U vermoedt dat de inlichtingendiensten op de hoogte waren van de locatie van uw vader (CGVS, p.9).*

Dat uw vader als soldaat gedood werd door Daesh bij hun inval in 2014, is uiteraard zeer betreurenswaardig en zeer laakbaar te noemen; doch het CGVS kan hieruit actueel geen gegronde vrees in uw hoofde afleiden. U haalt zelf geen persoonlijke noch concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u toenertijd werd gevisieerd door Daesh. U was toen maar 11 jaar oud, u had met hen niets te maken, trok ook niet ten strijde tegen hen maar koos ervoor om met de rest van de familie naar de KAR te vluchten, en van daaruit naar Turkije te vertrekken. Op geen enkel moment, in 2014 en dus net voor uw vertrek naar de KAR, werd u persoonlijk geconfronteerd met Daesh en/of kende u problemen met deze extremistische groepering. Thans, tien jaar na de inval van Daesh blijkt de situatie waarnaar u verwijst (zie ook infra) niet meer actueel te zijn waardoor u evenmin kan aantonen, in geval van een terugkeer naar Niniwa, het slachtoffer te worden van Daesh.”

Verzoeker verweert zich door het citeren van landeninformatie waaruit blijkt dat het voor soennitische Arabieren tot heden moeilijk is om zich te re-integreren in de provincie Ninevah en te beweren dat hij wegens zijn religieuze achtergrond (soennitische Arabier) in combinatie met de moord op zijn vader door milities zal gevisieerd worden.

Verzoekers verwijzing naar algemene landeninformatie kan echter niet aangenomen worden als concreet verweer ten aanzien van de motivering die terecht stelt dat dat zijn vrees ingevolge de gebeurtenissen in 2014 thans niet meer actueel is.

De Raad neemt in deze ook de inhoud van de aanvullende nota van verweerder van 16 december 2024 mee in aanmerking aangezien deze onder meer stelt: “Ondanks de overwegend soennitisch-Arabische bevolking is de provincie Ninewa een van de meest etnisch diverse provincies in Irak”. Verzoeker is een soennitische Arabier en behoort bijgevolg tot de “overwegend soennitisch-Arabische bevolking”. De dood van zijn vader in 2014 en de mogelijke vrees voor milities zijn actueel bijgevolg geen concrete elementen die in zijn hoofde een vrees voor vervolging uitmaken.

6. Verzoeker voert aan dat hij deelnam aan betogingen in Turkije en daarna via de sociale media bedreigingen ontving.

De bestreden beslissing motiveert hierover omstandig als volgt:

“Aan het tweede luik van uw verzoek, namelijk uw steun aan de betogers in Irak, uw online aanwezigheid en uw eigen deelname aan een tweedaagse betoging in Turkije, kan anderzijds geen geloof worden gehecht en wel om volgende redenen:

Allereerst wenst het CGVS te benadrukken dat u nooit eerder uw deelname aan de tweedaagse betoging in Turkije, uw politieke activiteiten op Instagram en de daaropvolgende bedreigingen door de sjiitische militie Al-Hashd Al-Shaabi heeft aangehaald in het kader van uw asielverzoek. Tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), neergeschreven in de vragenlijst van het CGVS, dd. 21 november 2022, repte u met geen woord over bovenstaande asielmotieven. Deze vaststelling is op zich al zeer frappant te noemen. Op een verzoeker om internationale bescherming rust echter de verplichting om van bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over diens verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Belgische asielinstanties.

Meer nog, u heeft niet enkel nagelaten deze elementen aan te halen tijdens de voorgaande etappes van uw asielprocedure, u heeft bij de DVZ ook actief ontkend deel te hebben genomen aan betogingen (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, ontkent u simpelweg dat deze vraag u ooit werd gesteld (CGVS, p.21). De loutere ontkenning van voorgaande verklaringen, biedt allerminst verschoning voor de vastgestelde incoherentie. Des te meer gezien er bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd gepeild naar het verloop van uw onderhoud bij de DVZ. U gaf het volgende aan: “Ja, het was in het algemeen heel vlot verlopen. Ik heb geen probleem te melden.” (CGVS, p.4). U voegt toe dat u niet kon ingaan op sommige details. Doch blijkt uit uw persoonlijk onderhoud dat uw voorgehouden deelname aan de tweedaagse protesten in Turkije bezwaarlijk als een detail kan worden aanzien.

Bij de DVZ werd u daarenboven de vraag gesteld of u ooit bedreigingen had ontvangen, waarop u eveneens negatief heeft geantwoord (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Na confrontatie op het CGVS met deze incoherentie in uw relaas, verklaart u dat u vermoedde dat de DVZ de bedreigingen die u heeft moeten doorstaan niet ernstig zou nemen omdat ze via sociale media werden geuit.

U veranderde van gedacht en besloot dit alsnog aan te halen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, zo geeft u zelf aan (CGVS, p.22). Dat u enerzijds een asielverzoek indient bij de Belgische autoriteiten maar tegelijkertijd aangeeft geen vertrouwen te hebben in diezelfde asielinstanties, kan allerminst serieus worden genomen. Indien u werkelijk een vrees koestert ten opzichte van Al-Hashd al-Shaabi, gebaseerd op posts op uw sociale media, moge men in alle redelijkheid verwachten dat u dit dan ook van bij aanvang van uw verzoek om internationale bescherming zou aanhalen. Des te meer gezien dit een cruciaal element blijkt te zijn in uw asielrelaas. Dat u dan toch op geen enkel eerder moment gewag maakte van uw problemen met Al-Hashd al-Shaabi kan u worden aangerekend en lijkt er eerder op te wijzen dat u in realiteit geen gelijkaardige problemen heeft gekend.

Daarnaast blijkt dat u niet het minste begin van bewijs kunt neerleggen omtrent uw deelname aan de betogingen in Turkije, noch aangaande uw online activiteiten (op Instagram), noch betreffende de reacties en/of dreigementen van Al-Hashd Al-Shaabi (CGVS, p.19 & p.21).

Verder wijst het CGVS op het door u aangegeven tijdstip van de betoging waaraan u deelnam in Turkije. U stelt dat die manifestatie plaatsvond in oktober of november 2019. Mocht u effectief hebben deelgenomen aan een dergelijke betoging - waaromtrent u geen enkel begin van bewijs neerlegt (zie supra) - merkt het CGVS op dat deze reeds dateert van 2019. U heeft naar eigen zeggen sinds de daaropvolgende online bedreigingen van Al-Hashd al-Shaabi niets meer vernomen van voormelde militie (CGVS, p.20-21). Ook deze vaststelling spreekt boekdelen. Indien u aldus effectief bedreigd zou zijn geweest door Al-Hashd al-Shaabi, quod non, dient vastgesteld te worden dat deze vrees niet als actueel kan worden beschouwd.

In hetzelfde verband moet tevens opgemerkt dat u aangaande die deelname aan betogingen niet aannemelijk kan maken hoe Al-Hashd al-Shaabi uw identiteit tijdens die manifestaties te weten zou zijn gekomen. Ongetwijfeld brachten die betogingen toch wel wat personen op de been, zodat de vraag zich stelt hoe/waarom u er dan net werd uitgepikt en uw identiteit werd nagegaan. U kan hiervoor geen uitleg geven. Te meer u aangaf dat uw instagrampagina - waardoor u eerder al problemen had - anoniem was, is het geheel onduidelijk op elke manier u dan in het vizier kwam (CGVS, p. 20).

Tot slot weet u ook niet veel te vertellen over die tweedaagse betoging in Eskisehir. Wie deze organiseerde, weet u niet, u noemde uzelf een 'meeloper'. Dat dan net die meeloper in het oog van de storm zou terechtkomen, doet nogmaals de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 20)".

Verzoekers verweer dat het betogingen betrof in Turkije in plaats van Irak en hij deze daarom niet vermeldde, is niet aannemelijk. Verzoeker voert immers een vrees aan die een uitloper zou zijn van zijn deelname aan deze betogingen, met name bedreigingen via sociale media; derhalve kan verwacht worden dat hij ook de oorzaak van deze bedriegen, met name deelname aan betogingen, zou aanhalen.

De Raad stelt bij deze dan ook vast dat verzoeker tot heden niet het minste bewijs bijbrengt van *zijn* online activiteiten en de reacties en/of dreigementen van Al-Hashd Al-Shaabi.

De Raad sluit zich verder aan bij de niet-betwiste motivering die luidt: *"U stelt dat die manifestatie plaatsvond in oktober of november 2019. Mocht u effectief hebben deelgenomen aan een dergelijke betoging - waaromtrent u geen enkel begin van bewijs neerlegt (zie supra) - merkt het CGVS op dat deze reeds dateert van 2019. U heeft naar eigen zeggen sinds de daaropvolgende online bedreigingen van Al-Hashd al-Shaabi niets meer vernomen van voormelde militie (CGVS, p.20-21). Ook deze vaststelling spreekt boekdelen. Indien u aldus effectief bedreigd zou zijn geweest door Al-Hashd al-Shaabi, quod non, dient vastgesteld te worden dat deze vrees niet als actueel kan worden beschouwd."*

7. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

9. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare landeninformatie, zoals deze ook blijkt uit de aanvullende nota van verweerder van 16 december 2024, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers uit de provincie Nineva geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker verwijst immers ook naar landeninformatie die gehanteerd wordt door verweerder (COI Focus) en bijgevolg gelijklopend is met deze waarop hij zich beroept; daarenboven blijkt dat verweerder in de aanvullende nota van 16 december 2024 nog een aantal andere gezaghebbende bronnen voor landeninformatie hanteert bij de analyse van de veiligheidssituatie.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vijftientig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS